

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Υπὸ ΑΚΑ ΓΚΙΟΥΝΤΟΥΖ
βουλευτοῦ Ἀγκύρας

Τὸ βλέμμα της ἀπλάνες φαίνεται ὡσὸν νὰ μὲ βλέπη. Παρὰ τὸν πολὺφωτον πολυέλαιον ὁ ὁποῖος ἐφώτιζε τὴν μεγάλην αἰθουσαν αἰσθάνεται πάλαι της ἕνα σκότος κι' αὐτὸ τὸ σκότος μόνη αὐτὴ τὸ διαισθάνεται μόνον δι' αὐτὴν ὑπάρχει.

Ὁ Λαντίνι ἀφῆκε τὸ παράθυρον καὶ προχώρησε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου ἔκαστος μερῶν βήματα καὶ ἐστάθη. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἑκάρφωσε τὰ μάτια του ἐπάνω εἰς τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν παρετήρη προσηκτικὰ χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.

Ἡ φωνὴ τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ ἀνθρόπου θὰ ἔλεγε κανένας ὅτι χάθηκε, Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Χρῦσανθο αὐτὸς ἐκράτει τὴν ἀκίνησίαν του. Τίποτα δὲν ἐκίνει οὔτε αὐτὰ τὰ βλέφαρά του. Ἡ ἄδρατος μηχανὴ ἡ ὁποία εὐρίσκει ἐντὸς κιντίνου ἐκ μελισσοκηρίνου ἀγάλματος μηχανήθλιον καὶ ὀλίγον ἐγκαλωσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ ἔσβυσε καὶ αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ποῦ ἔλεγαν ἄλλοτε τόσα πολλὰ, ἐσιώπησαν.

Ὁ Λαντίνι τέλος ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ φωνὴ τοῦ ἐμοιαζε τοσάκι τυλιγμένο σὲ βαμβάκι. Ὅσον καὶ ἂν προσπαθεῖ νὰ κρυβῇ ἐφαίνεται καθαρά ὅτι προσπαθεῖ νὰ συγκρατηθῇ καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ποῦ ἐνόμισεν ὅτι ὁ Χρῦσανθος ἐπρόσχε σ' αὐτόν.

— Τί ἔχεις νὰ εἰπῇς, εἰπέ το τοῦ ἐφώναξε. Αὐτὴ τὴν φορὰν εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σὲ ἀκούσω Χρῦσανθος! Τὸ ἀκουσες οὐ καὶ ἂν εἰπῇς θὰ σὲ ἀκούσω.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χρῦσανθος δὲν ἀπήντα.

— Ἀκουσες νὰ εἶπα ἐπανέλαβε λέγε ὅτι ἔχεις νὰ πῇς, τίποτε μὴ βασιτᾶς μέσα σου διὰ νὰ ξεδιλύσῃ αὐτὴ ἡ δυσλαία. Εἶναι πλέον καιρὸς.

— Τί νὰ πῶ ἀπήντησεν ὁ Χρῦσανθος, τί ἡμπορῶ νὰ πῶ ἅμα σὲ βλέπω τὰ χίνοι. Ὁ λάρυξ μου ξηραίνεται. Σὺ καὶ ἀπὸ μακρὴν μοῦ ξηραίνεις τὸν λάρυγγα διάβολε! Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ μιλήσω δὲν σπαίλεις καλλίτερα ἢ θέλεις πάντοτε νὰ με βασανίζεις.

— Ἀν ξηραίνεται ὁ λάρυγξ σου ἀπήντησε ὁ Λαντίνι δὲν πῆλιν ἐγώ. Τὸ πάθος σου σὲ κάνει νὰ λέγῃς ὅτι τὴν. Ἐλα ἄφησε αὐτὴν κατὰ μέρος καὶ λέγε, σὲ περιμένω.

Καὶ ἐγὼ ἔξω... ἡ ἐρησία τοῦ λάρυγγος δὲν ἀφῆκε καὶ μάλιστα πέρασε λίγο ἄλλα δὲν ἔβγαλῶ μιὰ λέξι. Σὲ σένα δὲν θὰ πῶ τίποτε, διότι δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτε. Ἀδικα κουράζεσαι νὰ μοῦ λὲς νὰ μιλήσω, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ καὶ κατὰ ἄλλο, μάλιστα καὶ νὰ σὲ ἴδω ἀκόμη μοῦ κάμνει κακὸ δὲν τὸ κρύβω.

(ἀκολουθεῖ)

Μὰ ἐγὼ καγένα ἀπ' αὐτοῦς δὲν γνωρίζω.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ τοὺς φρονεύω ἐγώ... ἐγώ... γιατί; γιατί; μήπως τὸ ξέρω κι' ἐγὼ, ἀφῆστέ με μὴ με ρωτᾶτε δὲν ξέρω, δὲν ξέρω δὲν τὸ ἀκοῦτε δὲν ξαῦ...ρω.

Φρονεύω μὰ ἀφοῦ φρονεύω ρωτῶ τὸν ἑαυτόν: γιατί;

Ποῖος εἶμαι ἐγώ; μήπως γεννήθηκα φονηᾶς; μήπως εἶμαι ὀχεντρας γέννημα... ὅτι καὶ μένα μάννα με γέννησε ἐγὼ μεγάλωσα στοὺς δρόμους ἤμουν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς συνοικίας παντάρφανο.

Σὰς τὸ εἶπα κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἤμουν ἕνας βοηθὸς ἐνδὸς λατέρνοισι. Ἐκουβαλοῦσα τὸ σκαμνὶ τῆς λατέρνας καὶ ἔτσι εὕρισκα ἕνα κομμάτι ψωμί νὰ γεμίσω τὴν κοιλιά μου, πολὺς φορὰς δὲν τῶ βλεπα τὸ κομμάτι

αὐτὸ καὶ κομμάμιον νηστικός... πόσες φορὰς τῶ παθα αὐτό. Ἄς εἶναι καλὰ οἱ φιλόφρονες ποῦ ἐφρόντιζαν γιὰ μένα... νὰ ἔτσι μεγάλωσα.

Πῶς βρέθηκα στὰ καφενεῖα ποῦ ἔχουν τὸ λιμέρι τους οἱ ἡρώינוμανεῖς; πῶς συνήθισα τὰς γωνίας τῶν καπηλείων; ποῖος μὲ ἐσπερῶε στὰ πλέον χειρότερα μέρη; δὲν τὸ ξέρω... πῶς ἔπειτα ἤρχισα νὰ φρονεύω, ἀπὸ πότε ἤρχισα νὰ κλέπτω καὶ πῶς ἔφθασα σ' αὐτὴν τὴν ἀλητικὴν κατάστασι ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω... ποῖος τὰ ξέρει, ποῖος ἡμπορεῖ νὰ μοῦ τὸ πῇ;

Καὶ σένα διάβολε ἐπρόφρασε ποῦ σὲ εἶδα ἦτο ἀνάγκη; δὲν τὸ ξέρω.

Ἡ Ἄστρον γιατί βγήκε μπροστά μου δὲν τὸ ξέρω δὲν ἤξερω τίποτε. Σὺ ποῖος εἶσαι πατέρα τοῦ διαβόλου; σὺ ποῖος εἶσαι; ἡ Ἄστρον ποῖα εἶναι; αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐγὼ τῆς τὸ ἔδωκα. Τὸ σωστὸ ὄνομά της ποῖο εἶναι δὲν τὸ ξέρω.

Μὰ ξέρω καὶ κάτι καὶ αὐτὸ ποῦ ξέρω εἶναι πῶς σεῖς καὶ οἱ δύο σας εἶσθε ὁ καθένας διπλὸς ἄνθρωπος. (Μάλιστα αὐτὸ εἶνε. Ὁ καθένας σας ἔχετε δύο πρόσωπα. Δύο ψυχολογίας.

Δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ ὑποθέσῃ γιὰ σᾶς, πῶς νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ, εἰσθε γὰρ καὶ οἱ δύο σας ἕνα ἀπόφαντο καὶ ἕνα ἀνεξηγήτο μυστήριον. Καμμιὰ φορὰ νὰ ὁποῖος σᾶς βλέπει σᾶς θεωρεῖ τοὺς πλέον μεγαλοψύχους ἀνθρώπους ποῦ ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμον καὶ καμμιὰ φορὰ ὅμως ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς χαρακτηρίσῃ ὡς τοὺς πλέον ἀχαρκτηριστούς τοὺς πλέον τυρανικούς ἀνθρώπους, πῶς νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ κανεὶς σαστίζει.

Ἐσεῖς ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μένα, ἐκεῖ ποῦ με προφυλάττετε, ἐκεῖ ποῦ φροντίζετε νὰ μὴ στενοχωρηθῶ, νὰ μὴ μοῦ λείψῃ τίποτε, ἐκεῖ γίνεσθε ἀδιάφοροι χειρότεροι καὶ ἀπὸ τίς ξένοι, δὲν σᾶς νοιάζει ἂν με κυνηγούν, σᾶς εἶναι ἀδιάφορο ἂν κλεισμένος σὺν τὸ πονεῖμι γιὰ νὰ μὴ με πιάσουν, δὲν ἔχω καὶ τὸ παραμικρὸ, σὺν νὰ ἔχετε νὰ κάμπετε με ἕνα ξένο, με ἕνα ποῦ μιὰ ἢ δύο φορὰς συνητήσατε, ἀνάλογος εἰσὶν εἶναι καὶ ἡ διαγωγή μου καὶ σὲ σᾶς καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ δὲν εἶχον ἀπολύτως ἄλλην, τὴν Εὐθυμιακὴν ἐξάρωναν σοβαρὶ καὶ τοῦ Νεοσοκωμικικοῦ ζητήματος ἤλθεν χεῖρον διὰ τὴν Ἐφορεῖαν τῶν Νεοσοκο-